

OLB460:1,3; Jac.5:13-20; Ps84:1,4; Gk171:1,3; Opw194; Ps103:1,3; OLB114:1,3

Blok 1. Best spannend wat de G.O.-cie heeft gedaan...

En fijn dat ze het gedaan hebben. Nadenken over ons zelf.

Over al die generaties in een hok en hoe dat goed moet gaan.

Dan ook nog eens ons uitdagen om stil te staan bij onze droomkerk.

Een hoog risico-gehalte dus mooi dat ze het doen en er niet voor weglopen.

Want het kan zijn dat je prachtige vergezichten tevoorschijn tovert terwijl de weerbarstige werkelijkheid daar ver bij vandaan is.

Dan word je er depri van terwijl dat niet de bedoeling kan zijn.

Commissie: bedankt!

Ik heb het voorrecht dat ik daar deze week heel wat over na mocht denken, mede omdat je vanmorgen verwacht dat ik er, vanuit de Bijbel, iets over ga zeggen.

Nou, ik droom van een kerk waar ik me veilig voel.

Niet bij elke dienst en bij elke activiteit het gevoel dat ze je kunnen afbranden en losmaken. Binnen onze beroepsgroep is er een soort kwetsbaarheid ontstaan en als we elkaar spreken, als we onder elkaar zijn, dan zou je eens moeten horen.

Ik pleit er niet voor dat jullie niets mogen vinden van mijn functioneren maar het is wel mooi als dat gebeurt in een genadig klimaat. Hier mag je fouten maken...

Er is nog iets wat direct omhoog plopt als ik denk aan mijn droomkerk.

Dat er niet geroddeld wordt. Wat is dat toch een kwaad onder de mensen...

Een kwaad waar ik mezelf ook te vaak schuldig aan maak en ik neem maar even voor het gemak aan dat het bij jou en bij u niet anders is. En dan nog maar eentje: die oordelende blikken... Die meningen van iedereen overal over.

Over wat je hoort te denken, over wat je hoort te zeggen.

Over dat alles langs de lat van jouw perfectie en jouw mening wordt gelegd.

Over kleding, levensstijl, gedrag, uitgaven, over opvoeding, kerkkeus, over je betrokkenheid en of je ook wel overal bent als er iets georganiseerd wordt.

Misschien nu al wel het oordeel over mijn drie punten die ik belangrijk vind voor mijn droomkerk. Hoe kan dat nou dat onze dominee dit of dat niet noemt in zijn droomkerk?

Kortom: graag een veilig, genadig klimaat waar fouten gemaakt mogen worden en er een hoge graad van aanvaarding is. Een warm bad, a beautiful place to be!

Genoeg? Nou... het is wel heel wat maar dat kan ook gelden op je werk, in de activiteitencommissie van de Weijenbelt, in de personeelsvereniging van je werk, of bij V.V.-Berkum.

U en jij hebben ook nagedacht over je/uw droomkerk

Ik vind iets, u vindt iets en ook mooi dat we regelmatig, zeker als de Bijbel het voor het zeggen heeft, uit onze eigen denk- en ervaringsbubbel worden gehaald (soms gerukt!) en onze horizon mogen verbreden. Ook Jakobus 5 helpt ons daarbij!

Het briefje van Jakobus...

Waarschijnlijk de oudste uit het N.T. die dus nog heel dicht tegen het O.T. aanligt en daar ook regelmatig naar verwijst.

We krijgen een beeld van een net-christelijk-geworden joodse gemeenschap die nog jong christen zijn.

En je proeft vaak in dit briefje dat het nog een zoektocht is om christen in de praktijk te zijn. Het geloof in Christus is nog niet genoeg verinnerlijkt.

In het praktische geloofsleven zitten nog heel wat zwakke plekken.

Jakobus geeft als remedie, bijzonder hoor!, dat het dan maar het beste lastig kan worden voor je, om te ontwikkelen.

Beproeving, moeite, dat helpt om niet alleen christen te zijn maar om steeds meer christen te worden. Want door beproeving heen kan je geloof de diepte in groeien. Lees maar in hs.1:2-4

Ook in het laatste gedeelte van de brief komt dit thema terug, in 5,10-11. Wat dat betreft vind je heel wat overeenstemming tussen de brief van Jakobus en de Bergrede.

En in beide beschrijvingen in de Jakobusbrief over dat je op de proef gesteld wordt, gaat het ook of – juist – over gebed.

Om op de goede manier met beproeving om te gaan is het van groot belang dat je bidt. Om maar direct een groot punt te maken: ik hoop dat er in jouw droomkerk gebeden wordt. En omdat je een ander niet kunt veranderen maar wel jezelf betekent dit dus dat jij, dat u in je droomkerk bidt!

Als een soort constante lijn. Iets wat er gewoon bij hoort.

Dat je leeft en wandelt met God. Luister hier niet te snel aan voorbij.

Sta stil bij jezelf en je omgang met God.

Hoe vanzelfsprekend is die? Ken je al je 'eigenlijk'-achtige opmerkingen hierbij?

Eigenlijk zou ik vaker... eigenlijk schiet het er best vaak bij in.

Van mijn ouders geleerd om aan tafel te bidden. Er mee gestopt maar wat is er voor in de plek gekomen? Mis ik het eigenlijk wel?

En als je kleine kinderen hebt dan is het leven druk en regelmatig chaotisch. Hoe krijg je dan voor elkaar dat je toch bidt? Neem de tijd om hierover na te denken, bij stil te staan. Bidden, zegt Jakobus, als het moeilijk is.

Als iets langer moeilijk is dan valt het niet mee om te blijven bidden.

Allerlei gedachten kunnen je bespringen en je wereldje klein maken: God hoort niet.

Hoort er so wie so wel iemand?

Leer van de weduwe uit Lucas 18 dat je mag en moet blijven bidden.

Leg je nood neer voor Hem. Dat is al de eerste winst en geloof, verwacht dat Hij je hoort en ziet. Maar ook als het juist andersom is.

Als het je voor de wind gaat. Als je gelukkig bent.

Als er heel veel moois gebeurt in je leven en in je omgeving: danken!

Ben je gezond? Danken! Heb je werk waar je blij mee bent? Danken!

Fijne mensen in je omgeving? Danken! Gelukkig met je partner? Danken!

Eten, drinken, onderdak, een warm huis, kleding genoeg? Danken!

Dat je deze afgelopen week op vakantie kon gaan: dank ervoor.

Leef er niet aan voorbij dat je alles maar dan ook alles ontvangt uit Gods hand!

In de droomkerk wordt er gebeden, ook door jou, door u.

In de droomkerk wordt geleefd en gewandeld met God.

Zit je in een droomkerk, voorzover het van jou afhangt?

Als het gaat om een fijne gemeente die groeit in liefde en volkomenheid (1,4), dan is het gebed onmisbaar!

We maken nog een volgende stap, waarbij het meer gaat over ons en over elkaar.

Blok 2. Dan volgen de verzen 14-15 waar ontzettend veel over gezegd en geschreven is.

(nog een keer lezen) Het is niet mogelijk om alles uitputtend vanmorgen te benoemen.

Ik noem enkele punten die in dit gedeelte veel aandacht hebben gevraagd.

Welke oudsten worden hier bedoeld? Zijn dit nog de oudsten uit Jeruzalem?

De oor- en ooggetuigen van de Here Jezus, die met zulke specifieke opdrachten op weg zijn gestuurd? Met charismata (gaven) die alleen voor hun beginperiode golden?

Is het terecht dat de R.K.-kerk uit deze tekst gehaald hebben om stervende mensen te zalven met het 'laatste oliesel', een van hun sacramenten?
Staat de olie hier symbool voor de heilige Geest, is het in die tijd een geneesmiddel, of nog anders? Waarom ouderlingen en niet mensen met een bepaalde (genezings)gave?

In het grieks staat er dat je 'boven' iemand bidt. Is het logisch te denken dat het dus gecombineerd werd met handoplegging? En wat wordt daar dan weer mee bedoeld?
Is het terecht om met deze tekst in de hand te gaan voor gebedsgenezing?
Mag je ergens op rekenen als je met zalfolie en gebed de zieke benadert?
Wat voor ziekte wordt hier bedoeld? Geestelijk of lichamenlijk, of beide?
Bijna iedereen zegt dat het niet heel eenvoudig is om duidelijke, eenduidige conclusies te trekken, als het gaat over deze 2 bijbelverzen.

Laten we goed kijken en luisteren.

Belangrijk is het dat de zieke niet in verder isolement komt.

Iets wat zo makkelijk kan gebeuren bij ziekte, zeker bij langdurige ziekte.

En het is belangrijk dat de zieke zelf (!) initiatief moet nemen.

Niet primair de omgeving, niet primair de gebedsgenezer die zijn diensten aanbiedt.

Het gaat hier specifiek over iemand uit de geloofsgemeenschap.

De olie zou kunnen staan voor een combinatie van een en ander.

In Lucas 10, over de barmhartige samaritaan, lezen we over olie als geneesmiddel.

Als olie die de wond reinigt en/of de pijn verzacht.

Olie wordt ook vaak in verband gebracht met vreugde.

Vreugde, vooral over Gods genade. Zo in Ps.23: U zalft mijn hoofd met olie.

In de hele beschrijving van Leviticus 14 wordt duidelijk dat het zalven met olie ook tot doel heeft om te verzoenen.

En dan vinden we in het O.T. ook nog regelmatig de olie als symbool van de heilige Geest. Zoals bij de zalving van bijv. Saul tot koning in 1Sam.10 en van David in 1Sam.16. Ik denk dat alle betekenissen hier meegenomen worden in onze gedachten.

De hele ontmoeting hier tekent een intieme sfeer, waarbij het belangrijk is de lucht te zuiveren. Een helend gesprek, een gebed om Gods aanwezigheid, de gelegenheid wordt geboden om woorden te geven aan eventuele zonden en storingen.

En de proclamatie is er: bidden in de naam van de Heer.

Zijn liefdevolle en krachtige aanwezigheid erbij roepen.

Wat een prachtig plaatje en het zal vrucht dragen! Genezing!

Maar dan moeten we wel goed beseffen dat genezing en vergeving zowel in de beelden hier als ook elders in de Bijbel dichtbij elkaar liggen.

Zoals de woorden over de grote Knecht des HEREN in Jesaja 53.

Om onze zonden werd Hij doorboord; zijn striemen brachten ons genezing...

In de geschiedenis van de verlamde man die door zijn vrienden door het dak wordt neergelaten tot Jezus' voeten worden vergeving en genezing ook dichtbij elkaar gebracht.

Genezing in Jakobus 5 zou ik willen zien in het feit dat het leven goed wordt, soms door de dood heen. Dus niet per definitie genezing van de heftige kwaal waar men aan lijdt. Je zult opstaan, hoe dan ook, belooft Jakobus.

Nu opstaan van je ziekbed of ooit uit de dood....En nu al vergeving van zonden!

En die intimiteit die zoveel moois oplevert wordt vrij gemakkelijk onmiddellijk daarna verbreedt. Beken elkaar uw zonden....

Dus nu niet alleen iets waar de oudsten voor moeten komen maar waarbij we samen (elkaar) worden ingeschakeld. Wat doet het met je, deze woorden?

Wat roept het op? Nog nooit gedaan? Moet er niet aan denken?

Ooit gedaan maar spijt als haren op mijn hoofd?

Of ken je de opluchting, de bevrijding als je voor de dag komt met je verhaal?

Het is in elk geval niets iets wat ons heel gemakkelijk valt.
Want als je zondigt, dan kun je daar enorm van genieten.
En als je eigenlijk wilt stoppen en overweegt hulp te vragen door het aan iemand te vertellen, dan is daar onmiddellijk dat diepe gevoel van schaamte.
Ze zullen wel denken, ze zullen wel zeggen. En soms doen ze dat ook nog.
Van wie ik dit ook verwacht had, niet van jou!
Maar denk eens even aan de andere kant van deze medaille.
We zijn allemaal zondaars maar we hebben het daar nooit over met elkaar.
De een leeft een dubbelleven, de ander fantaseert erotisch over je, weer een ander liegt regelmatig 'om bestwil'.
De een steelt om uit de schulden te komen en daar is er eentje verslaafd, en niemand probeert het boven water te krijgen. Zo'n samenleving gaat te gronde.
Lees eens in Ps.51 hoe het David opluchtte om kleur te bekennen na zijn geheime avontuur. Lees eens in Ps.32 hoe geheime zonden je leven kapot maken.
Als je beiden leeft van genade kan opbiechten zeer genezend werken!
Lees ook nog eens over een ander aspect hiervan. Hoe de geheime diefstal van Achan (Jozua 7) de geloofsgemeenschap ontwracht.
En lees erbij in Jakobus dat dit opbiechten gepaard gaat met gebed.
Samen de zonde eerlijk onder ogen zien, het belijden en Gods ontferming afsmecken. Met de vraag aan de Geest: 'vul mijn hart opnieuw'.
Een heilzame weg. Wees dus zo dapper om die weg te gaan.
Waarbij je echt gelooft in de kracht van het gebed.
In het gebed van iemand die recht voor God staat: het gebed van een rechtvaardig mens is krachtig en heeft vast en zeker uitwerking! Kijk maar naar Elia.

Bijzonder dat er dan hier niet gedacht wordt aan zijn gebed waarbij een dode jongen weer levend werd maar zijn gebed om droogte en daarna om regen. Beschreven in hetzelfde bijbelgedeelte. Om nog eens over door te denken...

Blok 3. En dan nog over die mooie en bijzondere slotwoorden van de Jakobus-brief.
Geen groeten, niet over genade en vrede zij u.. Zo abrupt maar ook zo intens hoe deze brief eindigt. Hoe hoog zit dit bij Jakobus. Dat streven naar een zuivere geloofsgemeenschap. Hij legt de lat hoog in zijn droomkerk!
En waar hij in deze slotwoorden voor waarschuwt heeft hij zelf de hele brief door gedaan. Goed voorbeeld doet goed volgen, hoopt hij waarschijnlijk.
Hij zegt wat je moet doen als iemand dwaalt.
Hij kiest niet voor wat je nu wel eens om je heen kunt horen 'moet iemand zelf weten. Ik zou het niet doen maar als hij er blij van wordt...'. 'Ik respecteer ieders mening' en daarmee mag iedereen doen wat hij of zij zelf wil. Het lijkt heel mooi maar het kan ook betekenen dat je harmonieus langs elkaar heen leeft.
Waarbij je jezelf uiteindelijk ook niet echt druk maakt om die ander.
Dat is aan Jakobus niet besteed. En ook niet:

De hele brief door stelt hij van alles en nog wat aan de orde.
Pittig, maar liefdevol. Met een positieve intentie, waarbij bidden meer dan eens genoemd wordt. Verkeerd vertrouwen op rijkdom, alleen maar horen naar het woord van God en het niet doen, mensen naar de ogen kijken en de rijke, voorname mensen anders benaderen dan de arme, niet zo opvallende mens, het misbruik van de tong, dat je niet zo hoog van de toren moet blazen en geen egoïst moet zijn, geen lastertaal, niet onnodig zweren, niet uitbuiten. Mensen die nog niet zolang christen zijn krijgen heel wat voor hun kiezen, als ze deze brief lezen. Maar met een positieve intentie, ook voor jezelf als je heel wat voor je kiezen krijgt van Jakobus.

In navolging van het O.T. en de wijsheidsleraren tekent hij de twee wegen en adviseert hij om de goede weg te gaan. De weg van het leven.

Een leven in waarheid. Geen dwaalweg, niet afdwalen maar dichtbij de waarheid blijven.

Een oproep om te leven met de waarheid.

En de ene of de andere weg nemen scheelt nogal veel.

Het gaat niet om een nuance, een kleine verandering: het gaat om alles of niets.

Leven of dood. Alles staat op het spel. In de droomkerk laat je het niet op zijn beloop als de waarheid met voeten getreden wordt.

Nee, je gaat naar iemand toe en probeert hem of haar te bewegen te stoppen met het verkeerde leven.

Het doet denken aan de taal uit Mat.18 'als een van je broeders of zusters tegen je zondigt, moet je die daarover onder vier ogen aanspreken. Als ze luisteren, dan heb je ze voor de gemeente behouden'.

Bij Jakobus: dan worden tal van zonden uitgewist en wordt iemand van de dood gericht.

Als het in een droomkerk alleen maar gaat over een veilige sfeer en geen geroddel, dan missen we een belangrijke kern uit het leven in de kerk.

De waarheid liefhebben boven alles en zo samen gered worden.

En voor je het weet denk je dan toch aan de Here Jezus die de Waarheid in eigen persoon is. Als je jezelf toevertrouwt aan Hem, heb je eeuwig leven en worden tal van zonden bedekt. Dat beseffen we in deze 40-dagentijd des te meer!

En wat was er ook bij onze Heiland een genadig klimaat als het over zonde ging.

Natuurlijk praat Hij het niet goed maar geeft volop kans om opnieuw te beginnen. Wie denkt niet aan de geschiedenis van de overspelige vrouw (Joh.8).

Mooi als je elkaar in de droomkerk Hem op het hart blijft drukken.

Kortom: in mijn, in onze droomkerk wordt gebeden in alle omstandigheden, omgezien naar elkaar en de Waarheid in eigen persoon omarmd. Zullen we dat samen gaan doen?